

стария майсторъ — изобразителъ на единичнитѣ боеве — Омира.

Малкото мѣсто, което Мицкѣевичъ отдѣля за боевитѣ сцени е достоинство, а не недостатъкъ на „Панъ Тадеушъ“. Защото не главно въ тѣхъ, а въ другитѣ събития и прояви долавяме специфичното въ полската национална психология. Славейковъ, обаче, е далъ прекалено много мѣсто на боевитѣ схватки.

Като Мицкѣевича и той изобразява нашия народъ въ единъ исторически моментъ, когато националнитѣ форми бѣха запазени въ най-голѣмата си чистота — времето, въ което съществуваха и битови и политически условия, да се явятъ истински епически личности — мжжествени, дейни, волеви натури като Раковски, Левски, Ботевъ, Бенковски и др. Въ „Кървава пѣсенъ“ тѣ сж представени въ лицето на Войводата, п. Матея, Хъшлака, Младена, Сокола и пр. и то твърде сполучливо.

Главнитѣ герои въ дветѣ поеми си съответствуватъ: и Панъ Тадеушъ и Младенъ сж най-добритѣ изразители на типични национални качества. Най-важното различие между тѣхъ се обуславя отъ различието въ художественитѣ цели на двамата автори. До като въ лицето на Тадеуша Мицкѣевичъ е искалъ да представи срѣдния полякъ — той самъ изповѣдва, че възнамѣрява да напише идилия като „Херманъ и Доротея“, — Младенъ у Славейкова е твърде идеализиранъ — символизира най-висшитѣ положителни качества на българския духъ.

Много общи черти откриваме въ начина, по който е даденъ народниятъ битъ у двамата автори. И Мицкѣевичъ и Славейковъ се спиратъ на външния видъ на кжщитѣ — угледенъ и